ANACREONTIS CARMINA,

CUM

SAPPHONIS,

ET

ALCAEI

FRAGMENTIS.

Feby 1833—

Nec, si quid olim lusit ANACREON,
Delevit aetas—— HOR.

———Spirat adhuc amor
Vivuntque commissi calores
AEOLIÀE fidibus PUELLAE. Idem.

Et te sonantem plenius aureo
Alcaee plectro——
Exactos tyrannos. Idem.

ΩΙΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΩΔΑΙ,

ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ

ΣΑΠΦΟΥΣ,

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ

ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

——σπυδάζοντες, εἴτε παίζοντες.

GLASGUAE:

IN AEDIBUS ACADEMICIS,
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHUS.
M.DCC.LXXXIII.

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω, Δ Α Ι.

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

ΘΕΛΩ λέγειν Ἀτρεῖδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μῶνον ἠχεῖ.
Ἥμειψα νεῦρα πρώην
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ

IN LYRAM. Ode I.

Volo dicere Atridas; volo etiam Cadmum canere: barbitos vero fidiculis *suis* amorem unicum sonat. Mutavi nervos pridem, lyramque *adeo* universam; atque ego quidem canebam labores Herculis; lyra

Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

Β'. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·

vero amores e contrario sonabat. Valeatis *ergo* in futurum nobis, ô heroes; lyra etenim *nostra* solos amores canit.

II. IN FOEMINAS.

Natura cornua tauris, ungulasque dedit equis, pedum pernicitatem leporibus, leonibus hiatum dentium, piscibus natandi facultatem, avibus volare, viris animositatem et *bellicam virtutem*: foe-

Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος·
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
Καὶ πῦρ, καλή τις οὖσα.

Γ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα·

ninis non amplius habuit, *quod daret*. Quid igitur dat iis? Pulchritudinem, quae instar clypeorum omnium, instar *est* haſtarum omnium; quinimo vincit etiam ferrum, atque ignem *ipsum*, si qua pulchra sit.

III. IN AMOREM.

Nocte aliquando intempeſta, cum jam Ursa vertitur sub manum Bootae, mortaliumque genus omne jacet, labore

Τότ᾽ Ἔρως ἐπισαθεὶς μευ
Θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατά μεῦ σχίσεις ὀνείρους;
Ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας·
Ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας
Ἀνέῳξα. κ᾽ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ, φέροντα τόξον,

domitum; tunc Amor superveniens, mea forium pultabat repagula. Quis, inquiebam, fores tundit? Disrumpes mihi utique somnia. Ast Amor, "Aperi, inquit, puerulus sum; "ne metuas: pluvia vero ma- "deo, et illunem per noctem "erravi." Misertus sum, ut haec audii: et statim, quum accendissem lucernam, aperui; et puerulum sane aspicio,

Πτέρυγάς τε κὴ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰσίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτῦ
Ἀνέθαλπον· ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησί, πειράσωμεν·
Τόδε τόξον ἐσί μοι νῦν,
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶςρος·
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,

ferentem arcum, et alas et pharetram: ad focam itaque quum stetissem, palmis *meis* manus ejus refovebam, et ex ejus caesarie exprimebam humidam aquam. Ille autem, ubi frigus *se* remiserat, "Age, in-"quit, experiamur huncce ar-"cum, nunquid mihi jam lae-"datur madefactus nervus:" tendit itaque, et me ferit *in* medium jecur, tanquam asilus.

Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἁβλαβὲς μέν ἐσι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας, θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα,
Βιότος τρέχει κυλισθείς·

Exilitque cachinnans, et, "Ho-
" spes, inquit, congratulare:
" cornu quidem *meum* illae-
" sum est, tu autem cor dolebis.

IV. DE SEIPSO.

Super myrtis tenellis, super et lotinis herbis stratus, volo potare. Amor itaque, tunicam ligans super cervice papyro, merum mihi administret. Velut enim rota currus vita *nostra* currit voluta; exiguusque

Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀσέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
Τί δε γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Ε'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων

jacebimus cinis, ossibus solutis. Quid te opus est lapidem inungere? Quid et in terram libare supervacua? Me potius, dum adhuc supersum, unge, rosisque caput *meum* redimito, et voca huc amicam. Priusquam, ô amor, illuc abîero ad inferorum choraeas, dissipare volo curas.

V. IN ROSAM.

Rosam, quae flos amorum,

Μίξωμεν Διονύσῳ.
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα κὴ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰξλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον ἔν με, κὴ λυρίσω
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς·

misceamus Baccho: roſam illam pulchre foliatam temporibus aptantes. Bibamus genialiter ridentes. Rosa, ô praestantissime flos, rosa veris *praecipua* cura; rosae vel diis in deliciis ſunt. Rosas etiam *puer* ille Veneris redimitur pulchris capillis, gratiis simul-saltans. Corona igitur me, et lyram pulsabo: juxta tua, Bacche delubra

Μετὰ κύρης βαθυκόλπε,
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος, χορεύσω.

ς'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνες μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνες συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κύρα
Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,
Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κῦρος

cum puella profundi sinus, roseis corollis redimitus, saltabo.

VI. IN EANDEM.

Coronas quidem temporibus roseas simul-aptantes, genio-indulgemus suaviter ridentes. Ad barbiton vero puella hederaceis plenos comis gerens thyrsos, delicatulis-malleolis saltat. Mollique caesarie simul

Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τᾶ καλᾶ Λυαίω
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Ζ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.

puer, ore suave spiranti, ad panduram ludit fundens elegantem vocem. Ipse demum Amor auricomus, una cum pulchro Lyaeo, una cum pulchra Venere, pergratam senibus comessationem ingreditur laetus.

VII. IN AMOREM.

Hyacinthina me virga difficulter Amor gradientem *et restitantem* jussit secum una

Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχωντε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.
Καρδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἄν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ μὲν οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Η'. ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,

cursitare: ita per rapidos torrentes, per fruticeta et praecipitia, cursitantem transfixit coluber. Cor inde *mihi* nares adusque ascendit, et tantum non extinctus sum. Amor itaque frontem mihi refrigerans mollibus cum alis, dixit, tu etenim non potes amare.

VIII. IN SOMNIUM SUUM.

Per noctem indormiens purpureis tapetibus, laetificatus

Ἐδόκουν ἀκροῖσι τάρσοις
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἀπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Lyaeo, visus sum summis pedum palmulis cursum velocem intendere, cum virginibus lusitans: cavillabantur autem pueri teneriores Lyaeo, scurrilia mihi dicentes, propter formosulas illas. Volentem deinde osculari fugerunt e somno me omnes; solus itaque relictus *ego* misellus rursum appetii dormire.

Θ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ὑπ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε κ' ψεκάζεις;
Τίς ἐσί σοι; μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα κ' τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη

IX. AD COLUMBAM.

O amabilis columbella, undenam, undenam volas? Unde *est*, quod unguentorum tantorum, super aëre festinans, redolesque et *pene* depluis? Quis tibi *herus* est? *Id* enim curae est *mihi*, ut *sciam*. Anacreon me misit ad amasium, ad Bathyllum, qui dudum evasit omnium *omnino* dominus atque imperator. Vendidit me

Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ' Ανακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνυ
Ἐπιστολὰς κομίζω·
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
Ὄρη τε κ' κατ' ἀγρὸς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,

illi Venus, quum accepisset brevem hymnum *ab eo*: ego exinde Anacreonti ut famula ago res hujuscemodi: et nunc quales quales ejusdem epistolas defero: et *is* ait, propediem me liberam *se* facturum. Ego vero, etiamsi dimiseris me, serva *nihilominus* manebo apud eum: quid enim mihi opus est volare *per* montes et per agros, et arboribus inside-

Φαγῆσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἁφαρπάσασα χεῖρων
Ἀνακρέοντος αὐτῆ.
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·

re, edenti *nescio* quid rusticum? nunc comedo quidem panem, subripiens manibus Anacreontis ipsius: bibendumque mihi praebet vinum ipsum, quod praebiberat. Ut vero biberim, forsan saltabo, et herum mejs alis contexam; consopita autem super ipso barbito dormio. Habeas omnia; abeas: loquaciorem me

Λαλισέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, κὴ κορώνης.

I. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοι
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὅ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὁππόσου λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.

fecisti, ô homo, vel ipsa cornice.

X. IN CEREUM CUPIDINEM.

Cupidinem cereum quidam adolescens venundedit; egoque illi juxtà stans quanti, inquiebam, vis tibi imagunculum hanc emam? At ille dixit, Dorice loquens, Capeillum, quanti vis, i. e. *tuo pretio:* veruntamen, ut rem totam addiscas,

Ἀλλ' ὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτῃ.
Δὸς ἦν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ΙΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,

non *ego* sum cerearum imaginum effictor: sed nolo una habitare cum Cupidine, qui omnia appetit. Da igitur, *inquio*, da illum nobis, pro hac drachma, lepidum contubernalem. At tu, ô Cupido, propediem me incendas: sin vero, tu ipse in flamma colliquefies.

XI. DE SEIPSO.

Dicunt *mihi* faeminae, ô *Anacreon*, senex es: accepto ſpeculo, contemplare comas qui-

Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

ΙΒ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι, θέλεις, ποιήσω,
Τί, σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;

dem non amplius existentes, glabramque tuam frontem. Ego sane, quod ad comas attinet, utrum sint, an abierint, haud novi; hoc autem novi, quod seni *tanto* magis convenit jucunde ludere, quanto propior *ei* mors sit.

XII. IN HIRUNDINEM.

Quid tibi vis, faciam, quid, ô garrula hirundo? Alasne tuas celeres illas, vis, ut prehensas

Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΙΓ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἠμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν ὄρεσιν βοῶντα,
Λέγουσιν ἐκμανῆναι.
Οἱ δὲ, Κλάρυ παρ' ὄχθαις

forfice abscindam? An potius interiorem tuam illam linguam, sicut Tereus ille, prorsus demetam? Quid ex meis gratis somniis, matutinis tuis modulis, abripuisti Bathyllum?

XIII. DE SEIPSO.

Hi quidem, almam Cybelen semimarem Attin in montibus clamantem dicunt in furorem actum: illi vero, Clari ad

Δαφνηφόροιο Φοίβε
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τῦ Λυαίε
Καὶ τῦ μύρε κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι·
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δὲ ἔχων νόημα
Ἄβελον, ἐκ ἐπείσθην.

ripas laurigeri Phoebi, fatidicam cum biberint aquam, furore perculsi clamant. Ast ego, Lyaco, et unguento saturatus, et meâ quoque amicâ, volo, volo, *inquam*, furere.

XIV. IN CUPIDINEM.

Volo, volo *nunc tandem* amare:—suasit olim Cupido amare me; ego autem habens animum improvidum, minime persuasus sum. Tunc il-

Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ, με πρὸκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
Ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου

le protinus arcum tollens atque auream pharetram, pugna me provocabat: atque ego sumens super humeris thoraca, velut alter Achilles, hastasque et scutum, concertabam cum Cupidine. Jaciebat; ast ego fugiebam: ut vero non amplius habuit tela, aegre-tulit, deinde seipsum projecit in modum teli: mediusque cordis mei penetravit, et

Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

ΙΕ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τῦ Σάρδεων ἄνακτος·
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι

me solvit. Frustra itaque habeo scutum: quid enim muniamur extra, bello intus me exercente?

XV. DE SEIPSO.

Non mihi curae-sunt *opes* Gygae, illius Sardium regis; neque expugnat me aurum, nec invideo tyrannis. Mihi curae est unguentis perfundere barbam, mihi curae est rosis co-

Καταξέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ὡς ἔν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
Καὶ πῖνε, κὴ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
Μὴ νῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ΙΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀΰτας,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.

ronare verticem: quod hodie *est*, curae est mihi; quod cras erit, quis novit? Donec igitur adhuc sereni sunt *dies*, et bibe et aleis lude, et libatu Lyaeo: ne morbus, siquis venerit, jubeat, ut ne tu bibas.

XVI. DE SEIPSO.

Tu quidem pangis Thebaica, ille autem Phrygum pugnas: ego vero meas expugnationes.

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ΙΖ'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἀργυρὸν τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποιήσον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί.
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον·
Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,

Non equus perdidit me; non pedestris-*exercitus*, nec naves: at exercitus inusitatus alius-generis ab ocellis *dominae* me petens.

XVII. IN POCULUM ARGENTEUM.

Argentum illud caelans, Vulcane, mihi fac, armaturam-omnem quidem nullo modo, quid enim mihi cum pugnis? poculum vero cavum, quan-

Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδεσσι κἀμοί;
Τί δ' ἄσρασιν Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλας μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέας πατῶντας,
Σὺν καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτα κ' Βάθυλλον.

ΙΗ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα, τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδύ,

tum potes, profundum facito. Et fac mihi super illud, neque astra, neque plaustra-*coelestia* neque invisum Oriona: quid mihi cum Pleiadibus? Quid item cum astris Bootae? Facito vites mihi, atque racemos super illud, et aureos calcantes, (una cum pulchro Lyaeo,) Cupidinem atque Bathyllum.

XVIII. IN IDEM.

O artifex, mihi caelato veris

Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρσαν ὥρην.
Ἀργύριον δ' ἁπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱσόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον ἔυϊον ἡμῖν.
Μύσις νάματος ἡ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτῆσα.
Χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,

poculum suave: imprimis illud ipsum dulcem nobis rosam ferens tempus: et argentum unico-argumento-ornans jucundum poculum facito mihi. Ceremoniarum, hortor, ne mihi exoticum *quid* cudes, nec execrandum argumentum; fac potius Jovis prolem, Bacchum, euïum, nobis datorem liquoris, aut Venerem nuptiarum dominatricem, *vel* cum Hymenaeis saltantem. Sculpe Cupidinem inermem, et Gra-

Καὶ Χαρίτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν.
Σύναπτε κώρυς εὐπρεπεῖς,
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

ΙΘ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

tias ridentes sub vite luxurianti, racemosa, comanti, conjunge pueros decentes; modo ne Phoebus *et ipse* lusitârit.

XIX. QUOD OPORTEAT BIBERE.

Terra haec nigra bibit, bibuntque arbores ipsam: bibit et aequor auras, et sol *ipsum* aequor, solemque luna.

Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλου πότ' ἔσῃ
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδιόνος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Ὅπως ἀεί βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως ἀεί φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,

Quid mihi contenditis, amici, et-ipsi volenti bibere?

XX. AD PUELLAM.

Filia Tantali olim stetit lapis Phrygum in collibus: et filia olim *ut* avis volavit Pandionis, hirundo *viz.* Ast ego speculum siem, ut semper inspectes me; ego *vel* tunica fiam, ut semper gestes me: aqua volo fieri, ut tibi cutim la-

Ὅπως σὲ χρῶτα λύσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην.
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μαζῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΚΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες,
Βρομίης πιεῖν ἀμυστί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναξενάζω.

vem: unguentum, ô foemina, fiam; ut ego te ungam; et strophium quoque mamillarum, et unio collo *tuo*, etiam solea fieri-velim; tantum ut pedibus me conculces.

XXI. DE SEIPSO.

Date mihi, date, ô mulieres, de Baccho, ut bibam pleno-haustu, ab aestu etenim dudum prius-epotus (i. e. exsiccatus) graviter suspiro, date

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνῳ,
Στεφάνῳ δ', οἵῳ πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου πικαίει·
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

ΚΒ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθῶς.

etiam de floribus istis; nam corollas, quas gero, frons mea exurit: at aestum hunc amorum, ô corculum, qua re in umbrem.

XXII. AD BATHYLLUM.

Ad hanc umbram, ô Bathylle, sedeto: decora *est* haec arbor, tenerasque quassat comas mollissimo ramulo: juxtaque illam murmure-blanditur fonticu-

Τίς ἂν ἓν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιῦτον;

ΚΓ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ Πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρευν φυλάττων·
Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, κ' παρέλθῃ.
Εἰ δ' ὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί κ' μάτην σεναίζω;
Τί κ' γόοις προπέμπω;

lus fluens *ipsâ* Suada. Quis itaque *sciens ac* videns praeterîerit diverticulum hujusmodi?

XXIII. IN AURUM.

Copia siquidem auri vitam produceret mortalibus, industria uterer *accumulans* et custodiens; ut quando mors superveniret, acciperit aliquid, et abiret *aliò*. Sin autem neque redimere vitam licet mortalibus, quid et frustra gemo?

Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ΚΔ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα.

Quid et lamenta praemitto? Mori enim si decretum est, quid aurum mihi prodeſt? mihi contingat bibere; dumque biberim vinum dulce, cum meis amicis conversari; inque mollibus cubilibus fovere amasiam.

XXIV. DE SEIPSO.

Quandoquidem mortalis sum natus, ut vitae per semitam iter-faciam, tempus, quod praeteriit, novi; quod habeo decurrendum, quis novit? Mit-

Μέθετέ με, φροντίδες·
Μηδέν μοι κ᾽ ὑμῖν ἔσω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τῦ καλῦ Λυαίυ.

ΚΕ΄. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

te igitur me, cura gravis; nihil est mihi tecum: priusquam me praevenerit mori, ludam, ridebo, saltabo una cum formoso Lyaeo.

XXV. IN SEIPSUM.

Quando ego biberim vinum, sopiuntur curae: quid mihi luctus, quid labores, quid mihi curae-sunt solicitudines? Mortuus-fuerim vel quantumvis-solicitus. Quid itaque vitam

Πίωμεν ἓν τὸν οἶνον,
Τὸν τᾶ καλᾶ Λυαίω.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ΚΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ χρυσίω,
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὁπλίζ', ἐγὼ δὲ πίνω.

decipio et errare facio? Bibamus ergo vinum, *donum* illud formosi Lyaei; eodem enim momento, quo bibimus, sopiuntur curae *nostrae*.

XXVI. IN SEIPSUM.

Quando in me Bacchus penetraverit, sopiuntur curae: et fingens *me* habere opes Croesi volo suaviter cantillare; coronatusque hederâ discumbo, et conculco universa animo. Ministerio accinge; ego etenim

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΚΖ'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
Ὁ τὰς μέθας ἐραστὰς,
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδαῖς·

bibo.—Praebe mihi poculum, ô puer: potum enim me jacere multo satius, quam mortuum.

XXVII. IN DIONYSUM.

Jovis puer ille Bacchus. Animorum ille laxator, Lyaeus, quando in praecordia mea intrârit vini dator, docet me saltare. Potiorque aliquid delicatulum ille ego ebrietatis amator. Una cum crepitaculis et cantilena delectat me

Τέρπει με κ' Αφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΚΗ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
Ἀπέσσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,

etiam Venus: iterumque volo saltare.

XXVIII. DE AMICA SUA.

Age, pictorum optime, pinge, pictorum optime, Rhodiae magister artis, absentem *licet*, ut ego tamen direxero, pinge meam amicam. Pinge *itaque* mihi comas imprimis molliculasque et nigricantes; quod si cera et id assequi possit:

Γράφε χὴ μύρῳ πνεύσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύρεοισι χαίταις
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λελιθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τῦ πυρὸς ποίησον·
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης·

pinge etiam illas unguentum spirantes. Pinge quoque ex plena *aliquâ* genâ, sub violaceis capillis, eburneam frontem. Intercilium vero ne *tu* mihi discindas, neque plane misceas; habeat autem *pictura*, sicut *et* illa, haud discernibiliter coeuntia-cilia: et palpebrarum circuitionem nigram. Aspectum deinde *oculorum* nunc, *ut* revera *habet*, ex igni

Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφερῷ δ' ἔσω γενείῳ
Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.

facito, simul *nempe* caesium, ut Minervae, simul lubricum et paetum, ut Veneris. Pinge nasum atque genas, rosas lacte commiscens; pinge labium veluti Suadelae, provocans suaviolum. Delicatulumque infra mentum, circum Lygdinum *et candens* collum, Gratiae volitent universae. Vestito, quod restat, illam subpurpurascentibus indumentis, transluceatque carnium aliquota pars, totum corpus, quale sit, osten-

Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα, κηρὲ, κ᾽ λαλήσεις.

ΚΘ΄. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἅτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ᾽ ἐς ἄκρον, ἠλιώσας.
Ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρυς μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
Ἄφες, ὡς θέλυσι, κεῖσθαι.
Ἀπαλὸν δὲ κ᾽ δροσῶδες

dens. Satis est: video enim *jam illam* ipſam: fortasse, ô Cera, et loqueris *statim*.

XXIX. DE BATHYLLO.

Pinge mihi Bathyllum ita, amicum illum meum, ut ego doceo, nitidas comas facito, interius quidem nigricantes, exterius autem rutilantes: cincinnulosque liberos mihi capillorum, incomposite componens, permitte, suo arbitrio jacere. Teneram inde et roſci-

Στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
Κυανοτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔχω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδινὴν δ', ὁποῖα μῆλον,
Χνοΐην ποίει παρειήν.
Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῆς
Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.

dam arcuet frontem supercilium magis-caeruleum draconum *oculis*. Nigricans oculus acer esto, mixtus tamen tranquillitate; illud nempe a Marte trahens, at hoc a formosa Venere: ut aliquis partim quidem metuat, partim ex spe pendeat. Roseam quoque, veluti pomum, lanuginosam facito genam; et ruborem, quantum verecundiae potes adjice-

Τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἁπαλὸν, γέμον τε πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέτα δὲ πρόσωπον ἔσω,
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρὸς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.

re, facias. Labium equidem nondum scio, qua mihi ratione facies, mollicellum, plenumque Suadâ: per-totum-denique *vultum* cera ipsa *se* habeat, *tanquam* loquens silenter. Et post vultum esto, quod etiam illud Adonidis superet, eburneum collum. Thoracem deinde facito, geminasque manus Mercurii; Pollucisque femora, Bacchicumque ventrem, tenera

Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων;
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν, ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον πότ' ἔλθῃς,

inde super femora, femora illa incentivum-quid habentia, innocens facito pudendum, Venerem appetens primulum, Invidam autem nactus-es artem; quod non etiam terga ostendere valeas: haec essent utique meliora. Quid me opus-est pedes describere? Accipe mercedem, quantum flagites. Apollinem autem hunece detrahens, *illius vice* fac Bathyllum: sin ad Samum unquam

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μῶσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δὲ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

veneris, pinge Phoebum ex Bathyllo.

XXX. IN CUPIDINEM.

Musae Cupidinem *aliquando*, quum vincirent corollis, pulchritudini tradiderunt: et nunc Venus quaerit, redemptionis-pretium ferens, liberare Cupidinem. Verum etiamsi aliquis liberet eum, non egreditur, sed manebit: servire nempe didicit.

ΛΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἀφές με, τὸς θεός, σοι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέσης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,

XXXI. IN SEIPSUM.

Sine me, deos *interpono* tibi, bibere, bibere plenis-poculis: volo *enim*, volo insanire. Insaniebat Alcmaeonque, et candidis cothurnis Oreſtes, quum matres suas occidissent; ego vero, nemine occiso, epoto tantum rubro vino, volo, volo, *inquam*, insanire. Insaniebat Hercules olim, gravem concutiens pharetram, atque

Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μέτ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τῦτο χαίτας,
Οὐ τόξον, ἀ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΛΒ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίσασαι κατειπεῖν,

arcum Iphiteum: insaniebat olim Ajax, una cum clypeo vibrans illum Hectoris ensem. Ast ego tenens poculum, et coronam hanc capillis, non arcum, non ensem, volo, volo insanire.

XXXII. DE SUIS AMORIBUS.

Si folia omnia arborum novisti recensere; si fluctuum-

Εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογισήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους·
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,

numerum reperire totius maris, tum te meorum amorum unicum facio calculatorem. Primum quidem ex Athenis amores viginti pone, et quindecim *praeterea* alios: deinde ex Corintho pone integras catenas amorum; Achaiae etenim est *metropolis*, ubi formosae mulieres. Pone item Les-

Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.
Τί φὴς ἀεὶ κηρωθείς.
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,

bios mihi, et usque ad Ionas, et Cariam, Rhodumque, bis mille amores. Quid ais? Semperne amores? Nondum Syros dixi, Nondum amores Canopi, non, omnia in se habentis, Cretae, ubi per *centum* urbes amor sua mysteria celebrat. Quid? An vis me tibi numerare eos, qui sunt extra Gades, Bactriosque et Indos,

Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

ΛΓ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν·
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτερῶται,
Ὁ δ' ὠὸν ἔσιν ἀκμὴν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

animae meae amores?

XXXIII. AD HIRUNDINEM.

Tu quidem, chara hirundo, quotannis *huc* profecta, aestate construis nidum; hyemeque abis evanida, vel *ad* Nilum, vel ad Memphin: ast amor semper struit meo in pectore nidum: et amorculus quidem hic alis augetur; hic autem ovum adhuc est, alter jam semi-

Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος ἔν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

ΛΔ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·

exclusus: clamorque fit semper pipentium amorum. Amorculos vero parvulos majores educant: hi deinde simul atque alti-sunt rursus pariunt alios. Quodnam ergo remedium fiat? non enim valeo quidem tantos amores effari.

XXXIV. AD PUELLAM.

Ne me fugias, videns canam hanc caesariem: neque ideo,

Μήδ' ὅτι σοι πάρεσιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα, κἂν σεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΛΕ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος ὅτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,

quod tibi adsit flos integer juventae, meam amicitiam rejicias. Vide etiam in corollis, quomodo emineant candida rosis lilia intexta.

XXXV. DE EUROPA.

Hic taurus, ô puer, Jupiter mihi videtur aliquis esse; gerit enim in tergo Sidoniam foeminam; trajicitque pontum la-

Τέμνει δὲ κῦμα χῆλαις.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

ΛΣ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τὺς νόμυς διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσύτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν

tum, et dividit undam unguis At vero haud facile taurus alius, ex armento abactus, navigârit aequor; nisi unus atque ille.

XXXVI. QUOD LIBERE SIT VIVENDUM.

Quid me jura doces, et oratorum argumenta? Quid mihi *emolumenti* ex tot disputationibus, nihil omnino profuturis? Potius doceas me bibere

Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κέφσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ΑΖ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης

mitem potum Lyaei: potius doceas *me* lusitare cum aurea Venere. Cani caput coronant: —da mihi aquam; infunde vinum, ô puer, animamque mihi sopias; brevi nec-vivum condes? mortuus nihil appetit.

XXXVII. DE VERE.

Aspice, ut vere apparente, Gratiae rosas emittant, aspice, ut fluctus aequoris molli-

Ἀπαλύνεται γαλήνη.
Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε, πῶς γέρανος ὁδεύει,
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει·
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίῳ σέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

atur serenitate: aspice, ut anas natet, aspice, ut grus migret: aperteque splendescat sol. Nubium umbrae dispelluntur; hominumque nitent labores: fructibus tellus erumpit, fructus olivae germinat. Bacchi oneratur palmes, laticem continens: per folium, per surculum, diffundens se florere facit fructus.

ΛΗ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω·
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·
Ὁ νάρθηξ δ' ἡδέν ἐσιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέσω, χὴ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,

XXXVIII. DE SEIPSO.

Ego senex quidem sum; juvenibus plus tamen bibo: et si opus fuerit me saltare, pro sceptro teneo utrem; ferula enim nihil valet. Qui quidem vult pugnare,—id enim per me licet, pugnet.—Mihi poculum, ô puer, melleum, vinum dulce immiscens, afferto. Ego senex quidem sum;

Σεληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμούμενος χορεύσω.

ΛΘ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μύσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βυλαὶ
Ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος

Silenum vero in medio imitans saltabo.

XXXIX. DE SEIPSO.

Quando ego bibo vinum, tunc mihi cor recreatum Musas ordi-

ditur celebrare. Quando ego bibo vinum, projicitur cura, solicitaque consilia, in mare-pulsantes ventos. Quando ego bibo vinum, jocosus tunc Bacchus florulentas me inter

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνες ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
Βιότε μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κόρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις

halationes versat, ebrietate hilarem-reddens. Quando ego bibo vinum, serta floribus texens, imponensque capiti, laudo vitae serenitatem. Quando ego bibo vinum, unguento suaveolenti tingens corpus, ulnisque puellam detinens, Venerem colo. Quando ego bibo vinum, gibbosis poculis

Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κώμων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Μ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.

meum utique animum explicans sodalitio delector juvenum. Quando ego bibo vinum, hoc mihi soli lucrum: hoc ego acceptum absportabo: mors enim *commune est mihi* cum omnibus.

XL. DE CUPIDINE.

Cupido aliquando inter rosas dormientem apiculam non vidit, sed vulneratus est. Digitum itaque morsus manûs *suæ*

Δραμὼν δ' ἐγὼ πεπαρθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἃ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

exclamavit *prae dolore.* Currensque simul et volans ad pulchram illam Cytheren, 'Perii, mater, inquit, perii et prorsus morior: serpens me percussit pusillus alatus, quem vocitant apiculam ruricolae.' Illa igitur dixit, 'Si aculeus cruciet *tantopere* apiculae, quantopere, putas, dolent illi, ô Cupido, quos tu petis?'

ΜΑ'. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν ἓν πόμα κερασθὲν

XLI. IN SYMPOSIUM.

Hilares bibamus vinum, et concelebremus Bacchum, repertorem chorcae, integras expetentem cantilenas, *connutritum* amori, *et iisdem moribus*, amasium Veneris: per quem ebrietas nata est, per quem gratia genita-est, per quem cessat luctus, per quem sopitur tristitia. Poculum quidem *huc prebe* mixtum mol-

Ἄπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος
Ὀδυρωμένῳ μερίμνας;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καλῶν γυναικῶν.

les afferunt puelli; moestitia autem fugit immixta ventis-agitatae procellae. Poculum igitur sumamus, curasque dimittamus, quodnam enim est tibi commodum vexato solicitudinibus? Unde novimus quod futurum est? Vita mortalibus prorsus incerta. Probe-potus volo saltare, unguentoque perfusus ludere, unaque cum formosis foemi-

Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν,
Ὅσον ἐσὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ΜΒ. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν

nis: curae autem esto volentibus quantum quantum est in curis. Hilares bibamus vinum; et concelebremus Bacchum.

XLII. DE SEIPSO.

Desidero quidem Bacchi ludibundi choreas: gaudeoque, quando cum adolescentulo compotatore lyram-pulso: corollas autem hyacinthorum temporibus circumaptans, cum virginibus ludere *hoc* amo

Φιλέω, μάλιστα πάντων.
Φθόνον ἐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ·
Φθόνον ἐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κἄφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΜΓ. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,

maxime omnium. Invidiam haud novit meum cor; invidiam nec curo mordacem: calumnias amantis linguae fugio sagittas leves. Abominor praelia inter-pocula-facta commessabundis in epulis: recens-mamillas-ferentibus simul cum puellis, ad barbitum saltans, dixerim vitam placidam feramus.

XLIII. AD CICADAM.

Beatum praedicamus te, ô ci-

Ὅτι δένδρεων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι·
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,

cada. Quod arboribus in summis, exiguo rore potato, rex veluti, cantillas: tua etenim sunt ista omnia, quaecunque vides in agris, et quaecunque producunt *anni-praesides deae*, horae. Tu enim amicus es agricolarum, de nihilo quicquam laedens: tu item honoratus mortalibus, aestatis dulcis propheta. Amant quidem te Musae, amat et Phoebus ip-

Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας ἄ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ΜΔ. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
Ἐδιῶκε, κ' οὐκ ἐφίκανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;

se, argutamque *sibi* dedit vocem: quinimo senectus haud te fatigat, ô docte, indigena, cantandi studiose, perturbationibus carens, et sanguine, et carne, propemodum es diis *ipsis* similis.

XLIV. DE SOMNIO SUO.

Videbar per somnium cursu ferri, etiam alas gerens in humeris; ast Amor, habens plumbum circum pulchellos pedes, prosequebatur, et assecutus est. Quid *tibi* vult hoc

Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΜΕ'. ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον·
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·

somnium? Existimo sane me multis amoribus implicatum, dilapsum fuisse in caeteris, uno in hoc colligatum.

XLV. DE CUPIDINIS SAGITTIS. Maritus ille Veneris aliquando, ad Lemnias furnaces, sagittas amorum fabricabat, accepto ferro, cuspidesque *earum* tingebat Venus, melle dulci ac-

Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐσιν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀνασεναξας,
Βαρύ, φησὶν, ἄρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

cepto, et Cupido fel miscebat. At Mars aliquando e praelio *reversus*, validam hastam vibrans, jaculum vilipendebat Cupidinis At Cupido, Hoc *tamen* est, inquit, grave admodum, expertus senties. Recepit itaque jaculum Mavors: subrisit Venus. At Mars vehementer-ingemens, grave, sane, inquit; tolle illud: at Cupido, Tu tibi habe illud, ait.

ΜΣ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ κ᾽ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος ὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον κ᾽ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον κ᾽ τοκῆες·

XLVI. IN AMOREM.

Durum *est* non amare, durumque etiam amare; durissimum vero omnium votis-excidere amantem. Genus nihil ad amorum; doctrina, indoles, conculcatur: solum argentum respiciunt. Pereat primus ille, qui argentum dilexit! Per hoc non amplius est frater; per hoc non amplius parentes;

Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΜΖ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μέν ἐστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΜΗ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
Φονίης ἄνευθε χορδῆς.

bella, caedes propter illud. Quodque pejus, perimus per hoc nos amantes.

XLVII. ALIUD ODARIUM.

Amo *ego* senem lepidum, amo juvenem saltatorem: senex vero quando saltet, capillos quidem senex est, mente autem juvenescit.

XLVIII. ALIUD ODARIUM.

Date mihi lyram Homeri, sanguineâ absque chorda: af-

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν·
Φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΜΘ. ΑΛΛΟ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
Ἑτεροπνόους ἐναύλους·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον

fer mihi pocula decretorum, affer mihi, ut leges misceam; ut probe-potus saltem: prae sobrio *nempe* furore, una cum barbitis canens, temulentum quiddam clarâ-voce-effundam.

XLIX. ALIUD.

Age, pictorum optime, lyricam exaudi musam: jocabundae Bacchae geminas tibias: pinge civitates impri-

Ἱλαράς τε κ᾽ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτω,
Γράφε κ᾽ νόμους φιλέντων.

Ν΄. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τέλεων θεὸς κατῆλθε·
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
Πότον ἄξονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώραις

mis hilaresque et ridentes: Quinimo, si cera id possit admittere, pinge quoque caeremonias amantium.

L. IN BACCHUM.

Qui in laboribus indefessum, juvenem in amoribus intrepidum, bonum in potationibus saltatorem reddit, deus ille jam descendit, lene mortalibus amatorium, poculum curis-vacuum portans; progeniem vitis vinum, involutum uvis, in

Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν·
Ἵν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες;
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐσέτης φανέντος ἄλλε.

ΝΑ'. ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον;
Ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης·

palmitibus reservans. Ut quando resecent racemum, integri maneant omnes, integri corpus spectabile, integri dulcemque animum, usque ad anni sequentis reditum.

LI. IN DISCUM VENEREM EXHIBENTEM.

Ergo aliquis caelavit pontum; ergo quaedam divina ars superfudit fluctum disco, super terga maris. Ergo a-

Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεὰς ἀερθείς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν·
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Ἁπαλοχρόας γαλήνας
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.

liquis, super pelagus tenellam expressit Venerem, animus ad deos usque evectus, deorum naturale principium. Isque eam ostendit nudam; quaeque nefas conspici, sola *ea* fluctus contigit. Et supervagata ipsa, ut fucus superne albescens, super dulce-apparentem tranquillitatem, corpus in natationem tradens fluctum ab-ante

Ῥοδέων δ' ὕπερθε μᾶζων,
Ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὖλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
Δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,

attrahit. Roseis super papillis, teneram infra cervicem, ingentem fluctum nunc primum secat. In medio autem sulci Venus, sicut lilium violis involutum, translucet per tranquillum. Super autem vehuntur argento, super delphinibus saltatoribus, dolosi *etiam* tenero vultu, Amor et Himerus ridentes. Chorusque piscium pandus, super fluctibus uri-

Παφίης τε σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

ΝΒ'. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες

nans, Paphiae ob oculos ludit, quocunque natat ridens.

LII. IN VINUM.

Nigricantem racemum canistris ferentes viri, una cum virginibus, super humeris; at in torcular jacientes tantummodo mares calcant uvam, exprimentes vinum, magnopere deum plaudentes torcularii hymnis, jucunde in dolia tu-

Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
Ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ὁ δ᾽ ἔρως ἄωρα θέλγων
Προδότιν γάμων γενέσθαι.
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,

cantes ad novum effervescentem Bacchum. Quem quando biberit senex *aliquis*, tremulis pedibus saltat, canos capillos quassans: virginem vero insidiatus, amabilis juvenis jam probe madidus, tenerum corpus fusam, umbrosis super frondibus gravatam in somnum, ad amorem intempestive allicit, ut ipsa proditrix pudoris fiat. Et ipse verbis suis mi-

Τότε μὴ θέλσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΝΓ'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρε μετ' ἦρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.
Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τὸ δὲ κ' βροτῶν τὸ χάρμα·
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

nime suadens, tum demum invitam comprimit: inter juvenes enim Bacchus ebrius intemperanter ludit.

LIII. IN ROSAM.

Una cum coronigero vere cantu celebro rosam aestivam: tu, sodalis, adjuva cantilenam. Haec etenim divorum halatio, haec et mortalium oblectamentum, gratiisque trophaeum, in temporibus floridulorum amorum; Venereumque

Τόδε κὴ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόντε μεσῶν,
Γλυκὺ κὴ ποιῆντα πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαις
Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
Ὡς σοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
Θαλίαις τε κὴ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδε γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἠὼς,

ludicrum. Haec et argumentum fabulis, gratiosaque planta musarum: dulcis vel facienti periculum in spinosis semitis; dulcis etiam sumenti, ut foveat mollibus in manibus, leviter *naribus* admoventi amoris florem. Adeo docto quoque *poetae* haec ipsa jucunda conviviisque atque mensis, et praecipue Dionysiacis solennitatibus. Quid enim absque

Ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
Ῥοδόχροες δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε κὴ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
Τόδε κὴ νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε κὴ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ, φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ·

rosa fiat? Roseis-digitis quidem aurora, roseisque cubitis nymphae, roseâque cute Venus a doctis *poetus* vocetur. Haec etiam aegrotantibus opitulatur; haec vel mortuis auxiliatur: haec et tempus vincit: gratiosa enim rosarum senectus juventutis *suae* retinet odorem. Agedum, originem *illius* dicamus: placido quando ex mari rore-conspersam Venerem parturiebat pontus e spuma, bellicrepamque

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς·
Τότε κ' ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

ΝΔ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλων

Minervam e vertice suo ostendebat Jupiter: tunc etiam rosarum suspiciendarum novam stirpem mirifice-ornavit tellus, operosum admodum partum. Beatorum vero deorum concilium, rosa quo fieret, nectar intingens, oriri fecit magnificam *illam* ex spinâ plantam immortalem Lyaei.

LIV. DE SEIPSO.

Quando ego juvenum coetum

Ἐσορῶν, πάρεσιν ἤδη·
Τότε δὴ τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτερῦμαι.
Περίμεινόν με, Κυβήβα.
Παράδος, θέλω σέφεσθαι.
Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκὰς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν.

cerno, adest mihi quoque juventus: tunc nempe, tunc ad choream vetulus ille ego alacris fio *et quasi alatus*. Expectato me, Cubeba; rosas praebe; volo coronari, canamque senectutem abjiciens juvenis inter juvenes saltabo. Bacchici itaque mihi aliquis afferat donum fructûs: ut cernat senis vigorem, scientis quidem canere, scientisque bibere;

Χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΝΕ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἔπισαμ' εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

nec invenuste insanire.

LV. IN AMATORES, ODARIUM.

In clunibus quidem equi inustum-igne signum gerunt; et Parthos quivis viros agnoscat ex tiaris: ego autem amatores conspicatus *semel*, novi statim: gerunt enim nescio quam tenuem, intra animam, inustam notulam.

ΤΕΛΟΣ.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

I. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε, (δάμνα,
Μή μ' ἄτασι, μή δ' ἀνίασι
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῆ δ' ἔλθ' αἴποτε, κατ' ἔρωτα,
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἄϊοις, ἄς πολλάκ'
Ἔκλυες· πάτρος δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσιον ἦλθες,

I. IN VENEREM.

O immortalis Venus, cui tot ubique templa extructa sunt, filia Jovis, quae dolos et artes struis, queis infelix amans luditur; veneror te, et oro, nequid damni mihi importes, neve mihi animum molestiâ ullâ domes: sed huc favens et propitia venias, siquando venisti; amanter autem vocem meam audias, quam tu saepe antehac exaudîsti; cùm relictis aureis aedibus patris ad me

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον (νας
Ὠκέες στρθοὶ, πτέρυγας μελαί-
Πυκνὰ δινεόντες ἀπ' ὠράν', αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε', ὄττι δ' ἦν τὸ πέποντα, κ' ὄττι
Δεῦρο καλοῖμι.
Κ' ὄττ' ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γε-
νέσθαι

veniebas juncto curru; lepidi autem celeresque passerculi te vehebant nigrantes alas crebo motu quatientes, a coelo per medium aëra; qui cùm te advexissent, repente abibant. Tu vero, ô diva, vultu immortali arridens, percunctabaris, quidnam esset, quod ego passa fuissem, et quid causae foret, quamobrem te advocarem. Rogitabas praeterea, quid prae-

Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ, (σ' ὦ
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει· (σει,
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήΚ' ὅττι κελεύῃς.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον

cipue animo meo furenti fieri vellem; quem adolescentem suasionibus meis pellicerem, aut quem retibus peterem; addens, Quis te, ô Sappho, injuriâ afficit? Quis tibi molestus est? si enim te nunc fugit ille, mox te sequetur; si dona accipere recusat, at aliquando dabit; sique minus amat nunc, propediem amabit; et quicquid volueris, faciet. Tu igitur, ô dea, quae animum dolentem iis verbis quon-

Ἐκ μεριμνᾶν ὄσσα δέ μοι τελέσσαι (αὐτὰ
Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ' Σύμμαχος ἔσσο.

II. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσι,
Ἔμμεν' ἀνήρ, ὄστις ἐναντίον τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνέσας
ὑπακούει,
Καὶ γελώσας ἰμερόεν· τὸ μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·

dam solabaris, veni nunc quoque, meque gravissimis aerumnis libera; et quaecunque mihi animus cupit, perfice; et mihi ipsa subveni.

II. IN PUELLAM.

Videtur mihi ille aequalis diis esse vir, qui oppositus tibi sedet, et prope te dulce loquentem audit. Et rides amabiliter: quae res mihi cor in pectoribus

Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὐποδεδρόμακεν·
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι·
Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κέχυται· τρόμος δὲ

tremere fecit: cum enim videam te, repente ad me vocis nihil amplius venit; sed lingua quidem fracta est: subtilisque statim cutem ignis subiit, et oculis nihil video, tinniunt et aures mihi: et sudor

Πᾶσαν αἱρεῖ. Χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγω δέοισα
Φαίνομαι ἄπνως.
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα----

gelidus manat, tremorque totam occupat, pallidiorque herbâ sum, et a moriendo parum abfore videor exanimis: Sed *tamen* omne *est* audendum, quoniam pauperem—

TINA

ΤΟΥ ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

I.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον
δένδρεον ἀμπέλω.

II.

Ὗει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέ-
γας Χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων
ῥοαί.* (τιθεὶς
Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν
Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ

ALCAEI FRAGMENTA.

I.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem. Hor.

II.

Pluit Jupiter, et in coelo magna tempestas, concreveruntque aquarum fluxus. Exturba hyemem, imponens ignem,

Μαλθακὸν ἀμφὶ γνοφάλλον*-

III.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ
ἄστρον περιτέλλεται,
Ἀδ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δι-
ψᾷ ὑπὸ καύματος.---

IV.

---Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυ-
λίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ', ἀν' τὸ
μέσον, ναΐ
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,

infundensque vinum non parcè, suave. * * *

III.

Irriga pulmones vino: astrum enim exoritur. Tempus autem anni grave, omniaque sitiunt prae aestu.

IV.

Alius enim hinc fluctus volvitur, alius inde: nos autem in medio cum nave agitamur

Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.
καλὰν (ἔχει·
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ᾽ αὐ-
τό,
Χαλᾶσι δ᾽ ἄγκυραι.---

V.

Τὸ δὴ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ
νεομωσίχει.
Παρέξει δ᾽ ἄμμι πόνων πολλὴν
ἄντλην

atra, cum magna conflictantes tempestate. Nam pelagus ipsam mali basin occupat, et linteum omne jam evanidum, ac plurimae lacerae partes in eo: laxantque se ancorae.

V.

Et malus celeri saucius Africo &c. Hor.

Ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει κατα-
κόρως.---

VI. (χαλκῷ,
Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
Πᾶσα δ' Ἄρει κεκόσμηται στέ-
γη, (τᾶν
Λαμπραῖσι κυανέαισι· κατ-
Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λό-
φοι (γάλματα.
Νεύσσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀ-
Χάλκειαι δὲ πασσάλοις κρυπ-
τοῖσιν

. . . . . .

VI.

Splendet mea magna domus aere: totum tectum Mavortiis ornatum est galeis nitidis: ex his cassidibus deorsum nutant candidae ex equino pilo cristae, hominum fortium insignia: occultis muro clavis

Περικείμεναι λαμπραὶ κναμίδες
Ἔρκος ἰσχυροβελὲς· θώρακες τε νέῳ λίνῳ
Κοῖλαι τε κατασπίδες βεβλημέναι·
Πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι·
Πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ, κὴ κυπαττίδες.
Τῶν ὄκ ἔσι λαθέσθαι, ἐπειδὴ
Πρώτισα ὑπὸ ἔργον ἔσαμεν τόδε.

undique affixae sunt ocreae splendidae, munimenta contra sagittas tibiarum: tum etiam linei thoraces novi, cavaque scuta superinjecta, et haec prope, enses Chalcidici: baltei multi, et paludamenta non praetereunda silentio, quandoquidem eorum cura imprimis habenda est.

VII.

Ἰὼ Πὰν! Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς
Ὀρχησὰ, βρόμιε, ἰὼ Πὰν! ἐπ' ἐμαῖς
Εὐφροσύναις, ταῖς ἀοιδαῖς ἄειδε κεχαρημένος
Ἐνικήσαμεν ὡς ἐβόλόμεθα,
Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
Παρὰ Πανδρόσω, ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

VII.
Io Pan! Arcadiae inclytae dominator, saltator Bromie, Io Pan! ad mea gaudia cane carmina exultans. Vicimus ut volebamus, et victoriam donarunt dii, afferentes a Pandroso ad charam Minervam.

VIII.

ΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ

ΥΜΝΟΣ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω
Ὡς περ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

VIII.

IN HARMODIUM ET ARISTOGITONEM HYMNUS.

In myrti ramo gladium gestabo, sicut Harmodius et Aristogiton, quando tyrannum occiderunt, et Athenas aequabili jure uti fecerunt. Cha-

Φίλταθ' Ἀρμόδι'! οὔπω τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεύς,
Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτω κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις,

rissime Harmodie, nondum es mortuus, sed in beatorum insulis te aiunt esse, ubi est celeripes Achilles, aiunt etiam esse Tydidem strenuum Diomedem. In myrti ramo gladium gestabo, sicut Harmodius et Aristogiton, quum in sacrificiis [quae fiebant] Minervae, virum tyrannum Hip-

Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐ-
καινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ'
αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστογεί-
των!
Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτον.

ΤΕΛΟΣ.

parchum interfecerunt. Semper gloria vestra erit per terram, charissime Harmodie et Aristogiton, quia tyrannum occidistis, et aequabili jure Athenas uti fecistis.

FINIS.